

TJEN FOLKET

diskusjonsblad for AKP(m-l)

NR. 1 JANUAR 1975

Innhold:

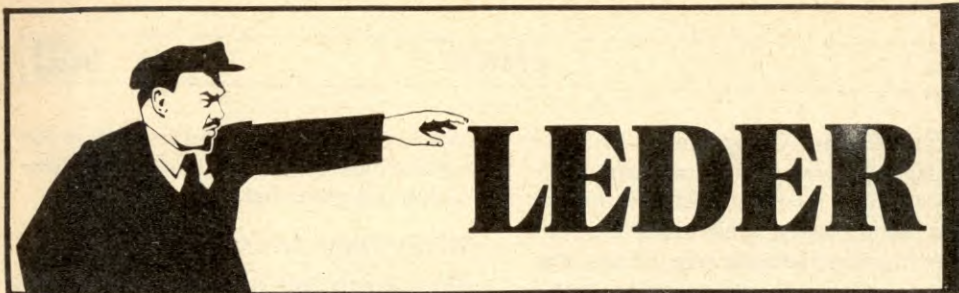
Leder – Bygg ut partiet i industrien – proletariser partiet	s. 3
Fram for en rask og seierrik avslutning av kampanjene!	s. 5
Møteopplegg for partiavdelingsmøte i Januar	s. 7
1. mai 1975	s. 8
Styrk kontingentinngangen, betal høyere kontingent	s. 9

Proletariser partiet:

Feil linje i proletariseringa av partiet	s. 12
Gode erfaringer med å ta jobb	s. 13
Hva skal vi »gjøre» med alle de intellektuelle i partiet?	s. 13
Fra lesesal til verksted	s. 15

KK-kampanjen – erfaringer:

Abbonnentsverving	s. 17
Bedrifssalg av KK	s. 18
Salg på jobben	s. 18
KK-salg på brakka	s. 19
Kritikk av TFs redigering	s. 20
Svar fra redaksjonen	s. 20
Aksjonsformer	s. 21
Feststil	s. 22
Noen erfaringer fra klubbarbeid	s. 22

BYGG UT PARTIET I INDUSTRIEN – PROLETARISER PARTIET

Fra Arbeidsutvalget
Kamerater!

I Tjen Folket nr 10/74 reiser Lise og Lotte parola proletariser partiet og oppfordrer til å gå ut i industrien. Dette må bli ei parole for hele partiet.

Vi ser det som ei målsetting at mange medlemmer i tida framover går ut i industrien, og vil her åpne for en diskusjon om dette i Tjen Folket.

Partibyginga fortsetter.

Stiftelsen av partiet for nær to år siden var resultat av flere års forberedelser. Grunnlaget ble lagt ved at det ble skapt enhet i den marxist-leninistiske bevegelsen, gjennom program-diskusjoner, ved at det ble bygd opp en landsomfattende organisasjon med et visst rotfeste på bedriftene, gjennom propagandaarbeid og deltakelse i klassekampen på ulike områder. Men partibyginga er ikke avslutta i og med at det finnes et parti. Partibyginga fortsetter så lenge partiet finnes!

Partiets organisatoriske styrke er viktig!
Arbeiderklassen har blitt en politisk kraft

etter hvert som den har *organisert* seg som klasse, i fagforeninger og partier. Uten organisasjon kan den ikke opptre som klasse, og uten organisasjon ser arbeiderne heller ikke seg sjøl som klasse. Organisasjonen og den organiserte kampen er det som får arbeiderne til å se videre enn til sin egen arbeidsplass, til hele klassens interesser. Derfor sa marxismen-leninismens klassikere at stilt overfor klassefienden er arbeiderklassens eneste våpen jernhard organisasjon – klassebevissthet.

Arbeidernes viktigste organisasjon er *kommunistpartiet*. Arbeiderne trenger et parti som kan samordne kampen i dag og som kan lede klassen for i ett slag å avskaffe kapitalismen og innføre sosialismen. Uten kommunistpartiet kan ikke arbeiderklassen nå sitt viktigste mål. Derfor er kommunistpartiets organisatoriske styrke særskilt viktig.

Et virkelig kommunistisk arbeiderparti utvikles ikke spontant!

Partiet har hatt stor framgang siden stiftelsen, også organisatorisk. Det er organisert over hele landet, og har hatt en stor

medlemstilgang. Vi har krefter til å spre propaganda, arrangere 1. mai-demonstrasjoner, drive streike-støttearbeid osv. et stort antall plasser, vi har muligheten til å delta i landsomfattende valg. Partiet organiserer også på en del bedrifter, men i landsmålestokk har partiet lag bare i liten del av storindustrien. Det er derfor nødvendig nå å stille spørsmålet hvordan må partiet organiseres for at det skal kunne løse sine oppgaver, hvordan ønsker vi at partiet skal se ut om noen år?

Partiet trenger en sterk organisasjon av lag i industrien!

Ta ett parti som har en landsomfattende organisasjon, som har lag i de fleste av landets byer og bygder, men som ikke organiserer i industrien. Ta et annet parti som har langt færre lag, men som er bygd opp med en sterk organisasjon i storindustrien. Vilket av dem vil være best skikka til å løse oppgavene til et kommunistparti? Grovt stilt er dette det spørsmålet vi må besvare. Ønsker vi et »folkeparti» av den første typen, eller et virkelig arbeiderparti!

For å kunne lede arbeiderklassen i en sosialistisk revolusjon trengs det en sterk organisasjon blant arbeiderne i storindustrien. De er den politisk ledende og mest framskredne delen av arbeiderklassen.

Alt i dag er det sånn at uten kamerater på bedriftene som kan legge fram våre paroler og forslag for industriarbeiderne er det umulig å få fullt gjennomslag for partiets politikk. Fordi vi er henvist til å legge fram vårt syn »utafra» mange plasser, er det ofte vanskelig å sette partiets paroler ut i livet.

Det går ingen vei til en sosialistisk revolusjon i vårt land utenom *sosialdemokratiet*. Nettopp fagforeningene i storindustrien er deres viktigste bastion. En

svært viktig del av arbeidet med å kle sosialdemokratene nakne for arbeiderklassen må gjøres her.

Partiet trenger flere arbeidere!

For å kunne lede kampen må partiet ha en stor andel industriarbeidere blant medlemmene. Men de trengs også for å styrke partiet som et kommunistisk arbeiderparti og hindre at partiet går opp i sammenføyningene under harde påkjenninger eller skifter farge.

Det må derfor legges stor vekt på å verve industriarbeidere til partiet. Men skal vi verve industriarbeidere, må vi først ha medlemmer på plassen. Å verve på bedriftsporten er langt vanskeligere!

For å oppnå ei klassemessig styrking av partiet, er det viktigste nå å bygge ut partiet i industrien.

Partiet trenger flere av medlemmene i industrien!

For partiet som helhet er oppgava derfor å organisere partilag i storindustrien i landsmålestokk. På steder der vi ikke har medlemmer må dette gjøres med folk som i dag er partimedlemmer andre steder, og som er villige til å bryte opp for å dra dit det trengs!

For partiavdelingen i byen eller på plassen betyr det at det er nødvendig å før eller siden stille målsettinga å bygge partilag på den viktigste eller de viktigste bedriftene på stedet.

Skal vi på vårt sikt styrke partiet i industrien og legge grunnlaget for å verve flere arbeidere til partiet, krever det av mange partimedlemmer, og også kamerater i Rød Ungdom og NKS at de går ut i industrien. Disse kameratene vil i dag være med å lage støpeforma for et virkelig sterkt kommunistisk arbeiderparti!

Arbeidsutvalget

FRAM FOR EN RASK OG SEIERRIK AVSLUTNING AV KAMPANJENE!

AKP(m-l) satte seg store mål denne høsten: det økonomiske grunnlaget for pressa vår skulle sikres gjennom en rekke forskjellige kampanjer. Vi kan nå slå fast at partiet har gjort en kjempeinnsats. Når dette skrives har vi samlet inn mer enn det dobbelte av målsettinga for rotasjonskampanjen – vi har nådd målet for nye abonnenter til Røde Fane i god tid før fristen – og vi er på god veg til å skaffe 2 500 nye abonnenter til Klassekampen lenge før 8. mars. Klassekampen har nå et høyere abonnent- og opplagstall enn avisa noengang har hatt.

Disse resultatene har stor betydning på flere områder:

– Klassekampen har spilt en svært viktig rolle i klassekampen denne høsten. Både i streikebevegelsen og i forbindelse med forbundslandsmøtene i høst har Klassekampen vært den eneste avisa som konsekvent har stått for en kamplinje – mot alskens taktikkeri og opportunisme. Det er ikke uten grunn at streikende arbeidere med de forskjelligste partipolitiske sympatier har sett på Klassekampen som den avisa som konsekvent har talt deres sak. Det er mange historier om arbeidere som har møtt opp på KK-distribusjonen for å få med seg en bunke aviser til utdeling blant de streikende arbeidskameratene.

Klassekampen har spilt en vesentlig rolle i arbeidet med å knytte nærmere forbindelser mellom arbeiderklassen og AKP(m-l). Dette er særlig viktig nå som SV satser på en stor fellesavis for SV. Mens SVs aviser satser på å styrke forbindelsene med arbeiderborgerskapet og

de mest opportunistiske delene av arbeiderklassen, styrker Klassekampen kontakten med de mest aktive, kampvillige og klassebevisste arbeiderne. Klassekampens linje denne høsten har dermed styrket vår strategiske stilling.

– Abonnementsvervinga har knyttet mange nye folk til den kommunistiske bevegelsen. For mange er et abonnement på Klassekampen det første skrittet på vegen til medlemskap. Vi har inntrykk av at kampanjen for abonnenter til avisa har lagt grunnen til mange nye studierkretser.

– Det sentrale i kampanjene har vært å sikre økonomien for den kommunistiske pressa. Vi har lagt et godt grunnlag for å skaffe oss rotasjonspressen, og resultatene av KK-kampanja til nå betyr at avisas økonomi er vesentlig sikrere enn tidligere, og at mulighetene for å utvide til 20 sider er ganske lyse.

Sjølberging eller revisjonisme

Klassekampen står i en spesiell situasjon. Den er den eneste avisa som drives uten å være økonomisk avhengig av annonsører eller statsbidrag. I løpet av det siste året har omkostningene ved å drive avisa steget med minst 25 %. For mange aviser har den kraftige inflasjonen ført til store problemer. I en slik situasjon er det 2 veger å velge mellom:

– Sjølbergingslinja. Dette krever en aktiv mobilisering av alle som støtter avisa. Ei slik linje er krevende, men den sikrer avisas uavhengighet av kapital og stat. Klassekampen har valgt denne linja, og til tross for en underbemannet redak-

LEDER

sjon blir avisa stadig bedre og oppslutninga om avisa blir stadig større.

— En kan basere seg på statstilskudd for å dekke underskudd som stadig vokser. Dette er kapitulasjon overfor de økonomiske problemene og er den linja som Friheten og Orientering har valgt.

I tiår hadde Orientering et underskudd på kr. 180 000. I dag «løses» problemene ved at SV-pressa får 1 000 000 kr. i året i statsstøtte, 500 000 på hver. SV har gjort noen spede forsøk på å mobilisere medlemmene til å støtte organisasjonen, men har ikke maktet dette. »Bygg SV-aksjonen lå i begynnelsen av desember langt etter vår egen rotasjonskampanje, og i november fikk vi inn mer enn 3 ganger så mye som SV-aksjonen. »Interessen er altfor laber» skriver Orientering. Løsninga på at de ikke greier å mobilisere medlemsmassen for den råtne politikken sin, blir å gjøre seg avhengig av staten. Politisk kan ikke dette føre til noen annet enn opportunisme og haleheng til høyresosialdemokratiet. Vi har allerede sett hvordan SV lot være å ta opp spørsmålet om statlige kunngjøringsannonser til Klassekampen for å tekkes DNA, slik at de skulle sikre seg DNAs støtte til egne krav om støtte til sine aviser.

Sett kreftene inn på å få et stabilt løssalg og å avslutte abonnementskampanja til 15. februar!

Situasjonen i desember er at Klassekampen har et opplag på 19 500. I løpet av høsten har KK gått forbi Orientering i opplag og vi er ikke langt unna opplaget til Friheten og Orientering tilsammen (ca. 22 500). Denne opplagsøkinga er oppnådd til tross for at KK-distribusjonen i år har gått gjennom hele abonnentlista og stoppet abonnementene til de som ikke har betalt. Det nye inkassosystemet

som ble innført i høst sikrer at avisa får færre gratisabbonnenter og en mer solid abonnementsmasse.

Men det nye inkassosystemet medfører også at de som ikke forholdsvis raskt fornyer abonnementet ikke får avisa lenger. Hvis vi skal holde opplaget på samme nivå som nå, og helst øke, krever det aktiv innsats for å verve nye abonnenter, og sikre at gamle abonnenter fornyer *så snart de får krav om betaling* (dette gjelder også oss sjøl!)

Særlig viktig blir fornyinga av abonnementene nå omkring nyttår. Forutsetninga for å begynne å diskutere utvidelse av KK til 20 sider fast, er at denne fornyinga går bra!

Vi er nå ferdige med rotasjonskampanjen og Røde Fane-kampanjen og større krefter kan satses på KK-kampanjen. Det er 2 oppgaver som er sentrale i denne siste delen av kampanjen:

- 1) Stabilisering av løssalget av avisa.
- 2) Verving av abonnenter slik at fylkesmålsettingene kan oppfylles raskt!

Løssalget

Mange har satset på å få et høyt løssalg i høst som et grunnlag for å verve abonnenter. Dette har vist seg å gi bra resultater en rekke steder, ikke minst dørsalgaksjoner har vært vellykket. Andre steder har ikke oppnådd den samme framgangen eller har satset mer på individuell verving av abonnenter. Det som er viktig i tida framover er å finne et nivå i løssalget lokalt som kan *holdes over lengre tid*. Det er viktig å få spredd avisa til flere enn de som abonnerer, særlig på arbeidsplassene, men også i boligstrøk. Det gjelder å finne *metoder* som kan sikre regelmessig løssalg uten å overbelaste kaderen,

og som gjør at vi kan løse krevende oppgaver ellers. Dette krever - *regelmessighet* i salget. Det må lages faste rutiner – ikke skippertaksordninger. Det bør f.eks. være mulig å selge et antall KK hver uke uten å sprengte laget.

– Dette krever *arbeidsfordeling*. I mange tilfelle vil det være umulig at alle medlemmer – eller til og med alle lag – selger hver uke. Dette kan ordnes ved at kameratene i laget skifter på å selge eller ved at f.eks. flere lag deler på jobben – f.eks. en stand.

– Hvis en skal holde løssalget oppe over lengre tid må ikke byrdene på hver kamerat eller hvert lag være for store. Det skal ikke være et ork å selge avisa.

Abbonnementskampanja

De fleste fylker er nå på veg til å fylle målsettingene sine, men økningen i desember har vært mindre enn tidligere. Betyr dette at markedet er »mettet» – at det er vanskelig å få vervet flere abonnenter foreløpig? Vi tror ikke det. I de fylkene hvor laga virkelig satser på kampanja, strømmer det inn nye abonnenter. Det

ser mere ut til at det er behov for *oppsummering* av situasjonen lokalt og en ny *giv i arbeidet* på nyåret. 1. mai står for døra. Det er viktig at vi får avsluttet denne kampanja raskt så vi får god tid til 1. mai-mobiliseringa. Jo raskere hvert fylke når målsettinga si – jo raskere kan alle krefter settes inn på 1. mai-arbeidet. *Vi mener at kampanjen bør avsluttes omkring 15. februar.*

Dette krever hard og konsentrert innsats. For det første må laga oppsummere hvor de står og om arbeidsmetodene deres er bra nok. For det andre må det legges nye planer for innspurten: Kontroller at venner og bekjente blir spurt om de ønsker abonnement. Oppsøk de kontaktene dere har fått gjennom løssalgskampanja, dørsalg osv.

Dessuten: ikke glem å få folk dere vet abonnerer til å fornye abonnementet og ikke *utsett fornyinga av deres eget abonnement!* Diskusjonen er igang om utvidelse av KK til 20 sider, og hvis fornyinga ved nyttår går bra, skulle det snart være mulig å få en større og bedre avis.

Kampanjeutvalget.

MØTEOPPLEGG FOR PARTIAVDELINGSMØTER I JANUAR

1. 1. mai 75.

Møtet skal ta stilling til følgende saker:

- det politiske grunnlaget sånn som det er framlagt i Klassekampen
- den politiske og taktiske situasjonen landsomfattende og lokalt med hensyn til mulighetene for å oppnå tilslutning til det politiske grunnlaget, i samorganisasjonen, overfor SV osv.
- styret sine forslag til tiltak.

2. Klassekampen-kampanjen.

Møtet skal også kort behandle forslag til tiltak for å sikre laussalget og gjennomføre vervingskampanjen lokalt.

1. MAI 1975

Til partiavdelingsdrøftinga om 1. mai i januar:

Det viktigaste stoffet til førebuing av dette møtet finns i TF for desember, og i intervjuet med fagleg leiar i AKP(m-l) i KK nr. 45. Her skal eg bare stille opp nokre problemstillingar for drøftinga, for å konsentrere om ting som må stå sentralt så tidleg som mogleg i dette arbeidet.

Samarbeid med SV?

I TF-artikkelen for desember vert det gitt ei analyse av den politiske og taktiske stoda framfor 1. mai -75, som mellom anna konkluderer med følgande: »Situasjonen neste år vil derfor skille seg fra de to foregående ved at det er fullstendig urealistisk og feilaktig å regne med omfattende samarbeid med SV. Å legge hovedvekta på forhandlingar for å oppnå enhet er dermed like feilaktig.» Vidare vert det streka under at *massemobiliseringen*, skiping av lokale 1. mai-komiteer osv. må vere hovedlinja i partiet sitt arbeid, og den viktigaste metoden for å oppnå framgang.

Finns det så grunnlag for å endre denne konklusjonen – har det hendt ting i det siste som tyder i andre retningar? Kameratar har hevda at striden i SV om Alcan-avtalen har gitt håp for at »venstresida i SV» er på frammarsj. Etter mi meining bygg dette på ei fullstendig feil vurdering: For det *første* skulle det bare mangle at ikkje SV stort sett stramma seg opp til å gå imot ein avtale som AP-toppen la opp på imperialismen sine premisser. Alcan-avtalen sikrer internasjonal monopolkapital ytterlegare innpass i aluminiumsindustrien, og tåkeprat om denne avtalen som eit skritt i retning

nasjonal kontroll klarte ikkje eingong fleirtalet i SV si stortingsgruppe å svelge. Derfor er det heller grunn til å sjå på SV si vakling i denne saka som eit uttrykk for kor omfattande høgrevridning som fins der – når regjeringa kjører litt hardt mot dei kan dei samarbeide på dei mest utrulege ting.

For det *andre* var det vel heller ikkje noko »venstresjide» som sto imot Alcan-avtalen. Partigruppene som gjekk imot var NKP og AIK, saman med mange rundt SV sitt faglege utval. Dette er nettopp dei same kreftene som ifjor for 1. mai ivra sterkast for samarbeid med DNA, og som slåss mest uforsonleg mot eitkvart samarbeid med oss. Det kan vel også stillast eit stort spørsmål ved om det finns noko venstreside i SV representert i deira stortingsgruppe!

Vil DNA endre taktikk?

Èr det nå slik at DNA har slått inn på ei hardare linje, og i år ikkje er interessert i samarbeid med SV 1.mai? Dette er vanskelegare å vurdere fordi det heilt tydeleg finns to linjer i DNA når det gjeld taktikken overfor SV, og styrkeforholdet mellom disse er ikkje heilt avklara. Men eg trur likevel det er tvilsomt om dei igjen vil endre taktikk, fordi då dei ifjor skifta linje og åpna for samarbeid, så var ikkje det eit resultat av eit »frivillig valg». Tvert om var det resultatet av å ha oppsummert ein serie bedrøvelege nederlag 1. mai både i 71, 72 og 73. Alle desse åra vart klassesamarbeidstoga rent overende av progressive klasskamptog, og oppslutninga om deira tog vart mindre og mindre. Derfor tok dei opp til vurdering heile si 1. mai-»feiring», og det var faktisk fram-

legg om heretter å avlyse heile »feiringa». Resultatet av denne vurderinga vart som kjent at SV-leiinga steppa inn som redande engel, og dermed ga sitt bidrag til å styrke høgresosialdemokratiet.

Bla. frå dette trur eg at det neppe kjem ein ny taktikk frå DNA iår, sjøl om det sikkert finns krefter der som både var og er usamde i linja med samarbeid med SV.

Massemobilisering nøkkelen til framgang

Partiavdelingsmøtene må sjølsagt ta stilling til den politiske linja for 1. mai-arbeidet som er lagt fram, og dermed grundig vurdere den politiske og taktiske stoda.

I tillegg må møtene starte arbeidet med å legge opp ein politisk og organisatorisk plan for dette arbeidet. I desember-TF står m.a. følgande: »Det er ingen grunn for noen fagorganisert kamerat til å ikke legge fram forslag om tilslutning og politisk grunnlag i sin fagforening! Våre kamerater i frontene må snarest mulig diskutere sitt opplegg og forberede forslag.»

Dette inneber at det er avdelinga sitt ansvar å sikre ei breiast muleg tilslutning

til klassekamptog 1. mai frå både fagforeningar og andre progressive organisasjonar. Avdelinga må ta stilling til kva slags framlegg som skal leggast fram, om det finns maksimum/minimum-målsettingar osv. Det kollektive ansvaret for dette er viktig, og det er eit arbeid som må ta til umiddelbart. Det nyttar ikkje å planlegge dette i mars/april! Skal ein oppnå resultat med omsyn til tilsluttande organisasjonar, så må desse få høve til ei demokratisk handsaming av framlegga. All røynsle tyder på at nøkkelen for å få tilslutning både frå fagforeningar, front-røslar, borettslag osv., ligg i å sikre grundige drøftingar i heile desse organisasjonane på det politiske grunnlaget. Derfor trengs det god tid.

Dessuten har mange fagforeningar (og Samorganisasjonar) årsmøter i løpet av dei første vekene framover no. Til flest muleg av desse årsmøtene bør det ligge føre framlegg om tilslutning til eit klassekamptog 1. mai -75, som reiser kamp mot klassesamarbeidet, mot begge dei imperialistiske supermaktene, mot monopolkapitalen. . . .

1.mai-ansvarlig

STYRK KONTINGENTINNGANGEN, BETAL HØYERE KONTINGENT

For 1 1/2 år sida innførte partiet et nytt kontingentsystem. Vi fikk da for det første et system som kunne tilfredstille det kommunistiske partiets krav til sjølfinsiering og som for det andre tok hensyn til det enkelte medlems økonomiske evne.

Et parti med stor aktivitet

Sjøl om vi ennå er et forholdsvis lite parti har vi en stor aktivitet, større enn andre partier vi kan sammenlikne oss med og kvalitativt forskjellig fra dem. Vi har en aktiv medlemsmasse, vi deltar i klassekampen med stor styrke, i fagrørsla, i

ulike fronter, i boligkamper, streikestøttearbeid osv. Vi sprer propaganda i stort omfang på alle disse områdene. Allerede ved overgangen fra ml-grupper til parti var vi landsomfattende, men danninga av partiet satte mange nye krav til oss, flere nye arbeidsområder er blitt tatt opp. Når det skjer noe i klassekampen i dag ventes det at AKP(m-l) engasjerer seg i det som skjer. Dette setter store krav til oss på det økonomiske området.

Økonomien er forutsetninga for politisk styrke og bredde

Stiftelseslandsmøtet slo fast at »Det politiske arbeidet er partiets hovedoppgave i dag. Men det forutsetter i sin tur et møysommelig arbeid på det økonomiske området. Partiets økonomiske styrke er av stor betydning for slagkraften og bredden i det politiske arbeidet.»

Vi skiller oss skarpt fra de andre partiene fordi ingenting av partidrifta finansieres av midler fra staten eller annen støtte utafra. Det ville være en dødssynd mot det kommunistiske sjølbergingsprinsippet om vi ga oss ut på en sann veg. (Det hindrer oss ikke å bruke f.eks. statsmidler som tillegg til investeringsprosjekt o.l.)

I så vel politisk som økonomisk arbeid bygger vi på medlemmenes innsats. Partiets drift har medlemskontingenten som sin eneste store inntektskilde. Derfor er det avgjørende for oss åssen dette arbeidet drives. Ofte kan det synes uklart hva alle penga går til, men går vi partiets drift litt nærmere i sømmene er det ikke så vanskelig. Hver måned får vi Tjen Folket og som regel et diskusjonsblad fra DS, det er partikontor som skal finansieres, DS og partiavdelinger over hele landet får regelmessig besøk fra sentrale organ, det arrangeres konferanser, åpne

arrangementer, det spres omfattende propaganda, vi gir støtte til masseorganisasjoner gjennom annonser, det trengs penger til transport, sentral organisering av 1. mai, forberedelser til sommerleire for å nevne en del viktige saker som sentralt og ofte på distriktsnivå må finansieres av kontingenten. Går vi tilbake til vedtaket fra stiftelseslandsmøtet og leser siste setninga en gant til: »Partiets økonomiske styrke er av stor betydning for slagkraften og bredden i det politiske arbeide». Viss vi ikke benekter sammenhengen mellom vår politiske slagkraft og vår økonomiske styrke ser vi at bak all vår politiske aktivitet ligger det et omfattende økonomisk arbeid. Behovet for økte inntekter nå er ikke for å kunne ekspandere på disse områdene og nye områder, men også for å dekke prisstigning (fyring 40-60 %, strøm 20 %, papir 100-150 %, kommunikasjon og telefon).

Vi kan ta for oss et eksempel: Streikestøttearbeidet er partiets hovedoppgave, hver gang det skjer noe nytt i streikekampen har partiet kunne gi ut en ny løpeseddel. De streikendes tillit til partiet har blitt styrka når de ser at partiet kan finansiere en løpeseddel for dem i en kritisk situasjon og hvor deres egen økonomi er dårlig. Konklusjon: Økonomien har vært en av forutsetningene for et godt streikestøttearbeid.

Dette eksemplet gjelder for alle oppgavene som partiet i dag må ta på seg. Følger vi ikke opp det økonomiske arbeidet i tråd med den politiske utviklinga vil økonomien hindre oss i arbeidet.

Kontingenten er medlemmenes viktigste økonomiske innsats

Kontingenten er livsnerven i partiets drift og vår eneste inntekt. Derfor må vi se på kontingenten som den absolutt

viktigste økonomiske innsats som medlemmene yter. I dag er det ikke alltid sånn at medlemmene betaler kontingent i forhold til hva de evner. Ser vi på innsatsen i innsamlingene, spesielt Rotasjonsinnsamlinga nå sist, innsatsen i streikestøttearbeidet med å gi fra egen lomme, så rimer ikke det helt med innsatsen i kontingentbetalinga. Vel er det sånn at kontingenten ikke har noen fast målsetting som skal oppfylles og kommer som ei «soyle» i Klassekampen, *men likevel må vi se på kontingenten som et mål*, hver partiavdeling må sette seg ei målsetting på å kunne betale mest mulig i kontingent utfra ei analyse av medlemmenes økonomiske evne,

Åssen skal satsene brukes?

Det er nylig sendt ut et nytt kontingentdirektiv og vi skal friske opp noen av retningslinjene for plassering i kontingentsatsene:

Den laveste satsen er forbeholdt *medlemmer uten fast inntekt*, det betyr arbeidsløse, soldater, husmødre, skoleelever o.l. Bare under spesielle omstendigheter bør andre betale kontingent etter den laveste satsen.

Den midlere satsen er for medlemmer med inntekt fra 30 til 45 000 kroner i året, normalt skal også studenter betale denne satsen.

Den høyeste satsen er for medlemmer med inntekt over 45 000 kroner i året.

En diskusjon om plassering i satsene bør ta utgangspunkt i inntekta. Men det er ihvertfall tre feilaktige syn som ofte

kommer til uttrykk: For det første en kamerat som tjener 38 000 i året plasserer seg automatisk i sats II, og for det andre at en ofte binder seg for det laveste beløpet i satsen.

For det tredje er det en del kamerater som har som uvane å betale forskjellig sats for hver gang. Kontingentbeløpet en binder seg til skal være fast og ikke variere ettersom en har god eller dårlig råd en måned.

Diskusjonen om plassering i satsene må følges opp med hva slags økonomisk evne kameraten har for å gå opp i satsene eller om kameraten har så store økonomiske forpliktelser at han/hun må gå ned i sats. Deretter må et konkret beløp diskuteres som skal betales hver måned. Innafor hver sats er det bare angitt minstebeløp, en kan binde seg til beløp opp til 60 kroner over dette før en går opp i neste sats (og mer for de høyeste satsene).

Når kontingentbeløpet reguleres må en også ta hensyn til at den store prisstigninga og inflasjonen har gitt store nominelle lønnsøkninger som bør gi utslag i større kontingentbeløp.

Målsetting: Kontingent etter økonomisk evne!

Diskusjonen om kontingent bør ha som utgangspunkt at *færrest mulig* betaler kontingent etter laveste sats og at flest mulig går opp i satsene og betaler høyest mulig beløp innafor satsen. Høyest mulig kontingent etter økonomisk evne!

En kamerat i Økonomiutvalget på oppdrag av SKS Arbeidsutvalget

PROLETARISER PARTIET

Under denne vingnetten ønsker vi å føre videre debatten som Lise og Lotte startet i et tidliger nummer og som AU legger opp til i lederen for dette nummeret.

FEIL LINJE I

PROLETARISERINGA AV PARTIET

(Svar til Lise og Lotte i TF nr. 10/74.)

Me veit at åtaka frå staten har slege sers hardt ut i helse- og sosialsektoren. Løyvingane til helse- og sosialinstitusjoner har vorte skore drastisk ned det siste året. Småsjukehus og fødestover står framleis i fare for å verte nedlagde. Talet på tilsette har vorte skore ned, og dei som er att, slit seg halvt i hel. Det ein då skal gjere er i fylgje Lise og Lotte, å gå ut i industrien. Berre gløyme alt det jævlege som skjer rundt om på dei ymse sjukehusa og andre institusjonar.

Ærleg talt! Høyrer ikkje dei som arbeider i helse- og sosialsektoren med til den norske arbeiderklassen? Er dei ei slags pariakaste uten klassemessig bakgrunn? I tillegg veit me at SV har fått rå grunnen alt for mykje i denne sektoren. I alle fall er dette tilfelle var i den byen eg arbeider.

Lærarene har visst ikkje oppgaver nok der dei arbeider heller. Kva med innføringa av PH-systemet, rasjonaliseringa, kampen for det norske målet, osv. osv.

Et par av innleggene denne gang er kommet til TF, et par har vi sakset fra et lokalt diskusjonsblad. Vi oppfordrer flest mulig til å delta i debatten.

Eg er samd i at me har hatt stor framgang i industrien og er sjølvsgt samd i at me treng fleire kommunister der. Men målet vårt må vel vere å få kommunister på dei fleste område innafor arbeidslivet?

Lise og Lotte brukar døme frå Albania til å underbygge kor viktig det er med ei slik kampanje. Dei gløymer ein viktig skilnad på Noreg og Albania. Noreg er framleis kapitalistisk, mens Albania som me veit er på god veg mot kommunismen.

Kva er våre oppgaver som kommunister på arbeidsplassen, anten me er helse- og sosialarbeidarar, lærarar, studentar eller i industrien? Jau det er å gripa til spaden og freiste og snu torva på den staden vi er, anten dette er på eit sjukehus eller i ein ovnshall.

Eg tykkjer det smaker »venstre-line» av kampanja til Lise og Lotte!

JOSEF.

GODE ERFARINGER MED Å TA JOBB

Arbeidsplassene er partiets viktigste arbeidsfelt. I den seinere tida har det vist seg at vi har begynt å ta dette mer alvorlig.

»Klassekampen» blir mer og mer en avis for arbeidsfolk. Særlig dekninga av de siste streikene har vært bra og til stor hjelp for oss som daglig diskuterer dette med arbeidskamerater.

Faglig Utvalg har også kommet seg synes jeg. Vi har fått hjelp i forbindelse med støtteaksjonene til streikende og en løpeseddel om tvungen voldgift er blitt trykket. Det var overraskende mange der jeg jobber som ikke visste hva tvungen voldgift var. Mulig at løpeseddelen burde forklart litt om historia til tvungen voldgift litt om hvordan slikt settes i gang formelt sett.

I siste nummer av TF var det et innlegg om at partimedlemmer burde gå ut i industrien å ta jobb. Er selv egentlig lærer, men har jobba på et skipsverft siden fellesferien. Det var litt av et skritt å ta, men nå er jeg glad for det. Alle ryktene om at arbeidsfolk bare interesserer seg for porno, biler og fotball er gjort til skamme. Selv om det er mye

gjerne ideer ute og går, har folk en grunnleggende sunn innstilling. Man avviser kanskje ikke AP som et borgerlig parti, men skepsisen blir større og større. Færre liker trynet på f.eks. Steen Bratteli.

Et av problemene jeg venta meg, var det med å få igang diskusjoner om det vi mener er riktig og viktig. Det har ikke vært noe stort problem. Har, selv om jeg har vært forsiktig, blitt kjent med mange progressive og diskutert alt fra Stalin, via SV til spørsmålet om Sovjet. For at progressive skal greie å markere seg, og for at flere diskusjoner blir starta, synes jeg at vi burde lære mer av metodene i den politiske kampen utafør arbeidsplassene. Konkret mener jeg f.eks. at det burde lages mer mot tvungen voldgift, mot kollektivt medlemskap i DNA og andre kampsaker. Plakater til å henge opp på oppslagstavler og utenfor portene som f.eks. støtter heismontørene, er også en ide. Lær av gamle SUF: Proletariseringa av bevegelsen fra partiets egne rekker er en ting som vil være nødvendig i lang tid framover. Det bør ikke være et ork å jobbe i industrien for en kommunist.

Bernhard

HVA SKAL VI »GJØRE» MED DE INTELLEKTUELLE I PARTIET?

For det første vil jeg si at jeg støtter Jernfinn i FFP for oktober, og at dette er et forsøk på å videreutvikle denne viktige diskusjonen.

I utgangspunktet vil jeg slå fast at

partiet trenger intellektuelle, at den norske ml-bevegelsens historie viser at f.eks. studenter har spilt en meget progressiv rolle i mange klassekampsspørsmål. Det er også riktig å skille de

intellektuelle i to grupper, de som i politiske arbeid stiller seg under proletariatets og partiets ledelse i alle spørsmål, og de som er profesjonelle »revolusjonære» bokormer og som derfor har muligheter til å utvikle seg i retning av Berntsen og KAF. De siste er slike som vil konkurrere med Berntsen i å lese tjukke bøker for å avgjøre hvilke teorier som er riktige i stedet for å gå til praksis for å avgjøre slike spørsmål.

Det er også viktig å slå fast at vi trenger partimedlemmer i mange intellektuelle yrker. Mange slike yrkesgrupper er i våre dager underlagt en sterk proletariseringssprosess. Lønnsnivået i enkelte yrker er ekstremt lavt (f.eks. førskolelærer, bibliotekarer, folkeskolelærere), og statens rasjonaliseringspolitikk fører ofte til ganske hard undertrykking. Her trengs kommunister for å kunne føre riktige og rettferdige kamper. Likevel må vi innrømme at der vi først og fremst trenger å styrke oss i dag er i *storindustrien*, og i noe mindre grad men ikke uvesentlig, i mange bolig- og distriktslag.

Hvordan proletarisere?

Jeg mener at en proletarisering av intellektuelle (både ferdigutdanna og aktive studenter) kan skje på to måter:

1) *For det første bør noen skifte yrke.* Dette kan være folk som absolutt ikke passer i sitt nåværende yrke. Det er selvfølgelig ikke slik at en passer som lærer i ungdomsskolen selv om en er kommunist. Andre bør skifte yrke fordi de i en intellektuell jobb *utvikler stadig sine borgerlige sider* og har meget vanskelig for å korrigere seg. Andre bør skifte fordi partiet trenger den spesielle type kader til andre jobber. Utplassering av f.eks. lærere til spesielle byer eller steder

hvor det er viktig å bygge ut organisasjonen er selvfølgelig ikke galt, men for en kommunistisk lærer så mener jeg det er dumt å dra til et eller annet utvær hvor det bor 40 folk for at en sjøl skal ha det behagelig et års tid. Likedan mener jeg at på spesielle industristeder som f.eks. Sulitjelma, Mongstad er det industriarbeidere man trenger og ikke lærere som skal »lære» arbeiderne hvordan man fører klassekamp. Når man diskuterer eventuelle forandringer i sin yrkesmessige status er dette selvfølgelig en sak for partiavdelinga og ikke for den enkelte, eventuelt den enkelte familie. Man bør også vurdere muligheten for at en spesiell kamerat ikke passer i industrien og vil gjøre mer skade enn gang ved å gå ut. Enkelte særegne småborgerlige »nykker» bør man kvitte seg med hvis man skal skifte yrke.

2) *En annen form for proletarisering* (det er ikke riktig bruk av dette begrepet, men likevel) *vil være å omorganisere seg* for å jobbe med politiske saker sammen med folk fra arbeiderklassen. Dette gjelder i dag i første rekke i boliglag eller i forskjellige leierboerforeninger eller velforeninger. Dessuten mener jeg at det er viktig for f.eks. stedslag i drabantbyer som må engasjere seg i mange ulike klassekampsspørsmål, f.eks. motorveiproblemer, ungdomsproblemer, krav om samfunnshus, flere daghem, osv. osv. Jeg tror f.eks. at det er galt at vi i dag skal organisere 3 medlemmer som jobber på en liten arbeidsplass med 15-20 intellektuelle arbeidskamerater (som selvfølgelig ikke trenger å være småborgerlige) i et lag på denne arbeidsplassen. Kan ikke skjønne annet enn at dette er sløsing med kreftene.

Fraksjonering til en viss grad må vi ha.

I tillegg til en allmenn og spesiell

PROLETARISER PARTIET

diskusjon på disse spørsmåla i enkelte lag, må det også sikres at hvis f.eks. kamerater er villige til å skifte yrke at de får delta i en konkret diskusjon om hvordan det er å jobbe i industrien, så en ikke går ut med de aller største illusjonene.

Til slutt vil jeg oppfordre til at Rød

Ungdom tar opp spørsmålet om å kjøre kampanje blant sine medlemmer på f.eks. gymnasene om viktigheten av at vi styrker oss i industrien framfor på lærerskoler, distriktshøyskoler og universitet.

tor

Saksa fra disk.blad fra Oslo.

FRA LESESAL TIL VERKSTED

Partiet må gro røtter i proletariatet. I dag vokser det litt skakt. At vi, som en kortsiktig og aktuell metode oppfordrer kamerater til å ta seg jobb i industrien, synes riktig. (Kunstgjødsling, så og si.) Hvis dette derimot blir evigvarende, må åpenbart andre inngrep til.

Vårt bedriftslag, med medlemmer »utenfra», har noen erfaringer å bibringe diskusjonen.

Jernfinn henvender i artikkelen »proletarisering av AKP» (FFP-okt.) seg bl.a. til de »som er usikker på hva de skal gjøre framover». Nettopp disse har vi problemer med. Når vanskene tårner seg opp, når det jamne slitet bare er slit, blir ofte de usikre ennå mer usikre, og slutter. De kan fortsette sin utdannelse eller finne en annen jobb. De kan hele tida gjøre »noe annet». Ei typisk småborgerlig holdning som sniker seg fram og skaper tvil og usikkerhet også blant andre på jobben enn kommunistene.

Jernfinn er nok enig i at det er de som er sikker i sin sak som bør gå ut i industrien. Og for å bli sikker, bør dette diskuteres grundig, også med det aktuelle bedriftslag. Det bør ikke være en avveksling fra studiene, en jobb for »noen måneder». Tvert imot kan det være et avgjørende valg for våre ungdommer. Der-

for skal vi ikke la dette være ei almen parole. Den skal være konkret og partiet skal være »rådgiver». Både ved å si nei hvis forutsetningene akkurat nå ikke er tilstede, og gjennom diskusjoner med og vurderinger av den enkelte. Det er en ansvarlig kaderpolitikk.

Så vil vi trekke fram to konkrete typer:

Den første som »skjemmes» så over sin studentbakgrunn at det går år før hun/han tør prate med folk. Den andre, utålmodig til fingerspissene, skal ordne opp i alt på en gang, holder Bergprekener på hvert klubbmøte, vet »alt» og skjuler det ikke.

Disse to er dessverre typiske. De får jo slipt seg før eller senere, men mye hadde vært spart om en gjennom kadervurderinger f.eks. fikk slipt vekk de verste kantene på forhånd.

Videre problemene i et lag hvor flere kommer »utenfra». Vi vil peke på farene for sekterisme ved at det blir ei kløft mellom disse og kamerater rekruttert fra gulvet, f.eks. i møteformen, antall møter og lignende. Motsigelsen mellom et parti for vanlige folk og framskredne kommunister kan lett skjerpes. Dette er *ikke* et argument mot, men vi tar det med fordi vi sjøl ikke har maktet å løse dette.

Bjørka som rives opp av jordbunnen,

PROLETARISER PARTIET

fraktes til byen og plantes i asfalt og eksos, trenger stell og et par år på barken før den står støtt.

Kamerater som tar steget fra lesesalen til verkstedet trenger likeså ei tid før de står støtt. Men forutsetningen er at partiet har gjort dem sikre på hva de gjør.

En slik kaderpolitikk vil bidra til å proletarisere AKP(m-l)!

PS. Det eldre arbeidsfolk ikke forstår når ungdom bryter sin utdannelse og tar seg

jobb, er at de avstår den skolegang og muligheter der sjøl aldri hadde adgang til.

PPS. Det NAF og personalsjefen forstår når du sier du har studert, men nå vil jobbe, er at du er m-l-er. NAFs rundskriv er riktignok et par år gammelt, men likevel. Med andre ord, husk sikkerheten, det kan bli vanskelig å få jobb ellers.

*Saksa fra diskusjonsblad
for Oslo*

KK-KAMPANJEN- ERFARINGER

ABONNENTSVERVING

Her ser det ut som om noen er kommet svært godt i gang mens andre ligger sørgelig langt etter. Dvs. at noen har vervet mer enn 5, andre (og det tror jeg er ganske mange) fortsatt ingen. De som ikke har vervet noen kan deles inn i tre kategorier:

Kategori 1:

De som ikke skikkelig har kommet i gang ennå. Disse må se å få ut fingeren. Nå kryr det av potensielle KK-abbonenter. Om en måneds tid finnes det knapt noen igjen. Så skal du nå målsettinga di, så må du komme i gang.

Kategori 2:

De som regner med at målene nås uten egen innsats og som derved ikke har tenkt noe grundig gjennom hvordan en skal kunne verve abonnenter. Slike ideer er selvsakt uakseptable, og slike folk må vurdere sin holdning ut fra sin videre utvikling som kommunist.

Kategori 3:

De som har tenkt mye på kampanjen og som har kjempet hardt uten å greie å verve noen. Slike folk tror jeg jobber etter gale metoder.

La oss se på metodene som brukes:

En kan plukke seg ut noen som faste kjøpere på jobben, i boligområdet og i bekjentskapskretsen og jobbe hardt, systematisk og målbevisst med disse. Dette er en god metode. Den utvikler folkene, får i gang fine diskusjoner og binder folk nærmere partiet. Men det er

ikke en metode vi kan forlite oss på når det gjelder å nå kampanjemålet. Ofte kommer resultatene seint. Det er denne metoden som har vært brukt av kamerater som har kjempet hardt, men som fortsatt ikke har greid å verve noen abonnenter.

Den andre metoden bygger på at partiet har mange sympatisører som vi ikke har regelmessig omgang med. Metoden for å nå slike er å selge mye KK i løssalg over alt. Noen folk kjøper avisa uten å nøle et sekund. Slike er potensielle abonnenter.

Jeg gjorde et forsøk med å ta med meg 15 KK for å selge dem på byens kafeer i 17-18-tida to torsdager på rad. Begge gangene ble avisene utsolgt på en time, og begge gangene greide jeg å verve en abonnent. **DERMED:** Du som har kjempet lenge uten å få noen abonnenter: Her får du et tips til å få hull på byllen. Ta med deg 15 KK og selg dem på kafeene en ettermiddagstime. Sjansen til å få et abonnement er stor!

Den riktige arbeidsmetoden blir å kombinere den harde kampen med noen få enkeltpersoner og å selge KK mange steder i håp om å treffe på de som sympatiserer med oss og som vil tegne abonnement.

PAROLER: STYRK KK'S ØKONOMI – VERV NYE ABONNENTER! TA DEN NYE SV-AVISA PÅ SENG!

Hilsen ståle

BEDRIFTSSALG AV KK

Vi fant ut at vi måtte ta i bruk nye metoder i kampanjen. Vi valgte å satse på bedriftssalg, og det har nå foregått i 2 uker på 5 bedrifter.

Første uke solgte vi KK samtidig som vi delte ut partiløpesedler om heismontørene. Noen sto og delte ut sedlene først, mens andre sto og ropte at folk kunne lese enda mer om streikene i Klassekampan. Det ga bra resultater. Enkelte bedrifter kjøpte 3-5 stk., mens en kjøpte 22.

Neste uke ble det solgt uten løpesedler. Salget gikk noe ned på enkelte bedrifter mens det gikk opp på en. På denne siste bedriften var det også en som tegnet abonnement og kjøpte med seg 2 eks. av KK som han skulle selge inne på bedriften. Det er ennå for tidlig å si hvordan salget vil utvikle seg, men en ting er i alle

fall sikkert, at mens man ved salg på stand for en stor del selger til studenter og andre intellektuelle så er det bare kjerneproletariatet vi når ved salg utenfor bedrifter om morgenen. Dessuten viste reaksjonene at vi har sympatisører mange plasser, folk som vi ikke vet om, så det kan være en god metode til å få nye kontakter.

ALTSÅ: De som enten studerer eller ikke begynner på jobben før kl. 8 om morgenen, bruk bedriftssalg i større utstrekning. Hvis det går på omgang, behøver det ikke bli hver uke for hvert medlem.

STYRK KLASSEKAMPEN, PROLETARISER PARTIET

Univ.

SALG PÅ JOBBEN

Jeg jobber på en av de største arbeidsplassene i byen og har der den største kontakt med kvinner. Lenge før KK-kampanjen startet lurte jeg på hvordan det ville komme til å arte seg. Jeg fant ingen «lure metoder» for dette.

I røykepausen vår satt jeg sammen med noen arbeidskamerater og gikk rett på sak: «Har du lyst til å kjøpe Klassekampen?» Av 5 som satt der svarte 3 «ja». To av dem hadde aldri lest den, den andre mente: «Det står mye tull i avisa, men jeg skal kjøpe den allikevel.» Så diskuterte vi litt hvorfor hun mente at det sto så mye

»tull» i avisa, men et konkret svar fikk jeg ikke.

Siste uke solgte jeg dessverre bare en avis. Grunnen til det er at jeg jobber bare i halv post og er altså ikke hver dag på jobb, dessuten hadde vi så mye å gjøre at røykepausen vår falt bort. Hun som kjøpte den den gangen kjøpte den pga. nysgjerrighet.

I tillegg til dette fikk vi vår «lille private klassekamp» på avdelinga. En av jentene hadde glemt igjen sin avis over natta. Nattevaktens som er en høyrekvinne var dypt rystet over kommunistpropaganda

KK-KAMPANJEN— ERFARINGER

på jobben. Hun ville at folk som driver med sånt skulle få sparken. Men best uttrykte hun sitt klassehat idet hun rev avisa i stykker for alles øyne. Alle som så og hørte på synes det var fryktelig pinlig, men ingen våget å si noe. Høyrekvinnen prøvde å terrorisere, mistenkliggjøre og isolere meg, men jeg slo tilbake diskusjonen.

Jeg føler at jeg står sterkere enn noen gang på arbeidsplassen, og en stor del av arbeidskameratene mine er mer enn noen gang før interessert i mine standpunkter og kommunistisk propaganda.

LA OSS KASTE OSS UT I KK-SALGET PÅ JOBBEN!

KK-SALG PÅ BRAKKA

— Hva har dere utrettet i KK-kampanjen hittil?

Vi retter spørsmålet til KK-ansvarlig i et partilag som har hatt et aldri så lite gjennombrudd på området.

— Vi har spesialisert oss på pendlerbrakker, og erfaringene er udelt gode. Vi blir meget vel mottatt og får nesten overalt fine diskusjoner. De av oss som tidligere har solgt KK i boligområder opplever dette som noe nytt. Av og til kjøper flertallet av dem vi møter. Noen av oss gikk til det hele med en litt lunken holdning, og hadde planlagt å selge hver 14. dag. Disse måtte legge om planene: folk krevde at vi kom igjen neste uke.

— Abonnenter?

— Der har vi ikke gjort gjennombrudd ennå. Hovedgrunnen til det er nok å finne hos oss sjøl, vi har ikke vært tilstrekkelig innstilt på det, og har derfor ikke tatt saka opp med noen overbevisende styrke med folka. En liten vanske kan det bli at

mange brakkebyer rett og slett ikke har postkasser, slik at folk kan ta imot post. Noen frykter kanskje også følgene av at arbeidskjøperne får vite at de abonnerer på KK. Men dette er sjølsagt ikke et uoverstigelig hinder, og vi kan nok finne en løsning.

— Kommentar til slutt?

— KK er som kjent den eneste avisa som har skikkelig faglig dekning, f.eks. av streikekampene. Diskusjonene på brakkebyene dreier seg jo om disse sakene, så det er viktig at de som skal selge har studert avisa på forhånd. Best resultater har de gruppene som tar seg tid til i noen minutter å studere avisa før de går ut.

Det har vært en kjempeinspirerende oppgave for oss, som et lag av intellektuelle, å jobbe med noe som er så klart innretta mot arbeiderklassen, slutter KK-ansvarlig.

kj.

KRITIKK AV TF's REDIGERING

Kamerater. Etter å ha diskutert Tjen Folket sitter vi igjen med det felles inntrykket av at bladet innhold kan deles i to.

A) Meldinger fra SK og andre ledende instanser innen partiet,

B) Innlegg som ligger langt over det allmenne skoleringsnivå i partiet.

Vi synes det er bra at nyheter fra ledende organer samles i bladet og på denne måten kommer regelmessig ut til alle medlemmene. Det er også bra at det er mange innlegg på et høyt nivå slik at partiets linjer blir klargjort på vanskelige spørsmål. Vi savner imidlertid innlegg fra det jevne medlemmet, innlegg som kanskje ikke særmerker seg med sine høye ideologiske kvaliteter, men som kanskje omhandler erfaringer fra arbeidsplassen, spørsmål om partiet politikk på forskjellige områder o.l. Mye av dette kan sjølsagt plasseres i Klassekampens spalter, men det vil likevel gjenstå mye som bedre ville passe i partiets interne medlemsblad. I dag er situasjonen den at mange innlegg ikke kommer inn i TF, mange kamerater

har blitt apatiske av ikke å slippe til i bladet og de har gitt opp å skrive fler innlegg. Dette er en fare for medlemsdemokratiet. Partiavdelingenes arbeid er hardt og målrettet. Det er vanskelig å avsette tid til å diskutere saker som ikke står på programmet, men som medlemmene brenner inne med. Noen steder er også medlemmene så isolert at de i det hele tatt ikke har noen å diskutere med. I slike tilfeller bør TF benyttes.

Vi vet at det ikke er TF-reds. mening å »sensurere» bort innlegg. Det er heller et spørsmål om økonomi og kapasitet. Dagens utgave av TF koster enorme summer i trykking og utsendelse og det kreves mye arbeid til redigering og distribisjon. Vi tror likevel partiet i det store og det hele ville være tjent med å utvide bladet til også å gjelde innlegg fra vanlige medlemmer.

La Tjen Folket bli partiets interne medlemsblad. La hundre blomster få lov til å blomstre.

Rød-Grøt—Folket
i Vestfold

SVAR FRA REDAKSJONEN

Takk for kritikken!

Vi er enig i at TF i dag har alvorlige mangler. Dere peker på en av dem — mangelen på innlegg fra vanlige medlemmer om erfaringer i arbeidet, spørsmål til deler av politikken, korte innlegg som heller reiser problemer enn å gi uttømmende svar.

Dette skyldes ikke, som dere synes å tro, at slike innlegg i dag ikke kommer inn i bladet, men først og fremst at vi ikke får slike innlegg. Folk tror dessverre at de må skrive så grundig og omfattende for å sende inn, jeg tror også mange er redde for å skrive noe »galt» eller være ensidige; Forøvrig tror jeg mangelen på

innlegg også henger sammen med at det i for liten grad føres sammenhengende debatter om vesentlige spørsmål. Hverken motsigelser eller problemer blir stilt skarpt, innlegg blir ikke fulgt skikkelig opp, og da er det vel mindre inspirerende å skrive.

Noen steder ser vi også at lokale diskusjonsblad suger opp innlegg, antallet innlegg til TF er blitt mindre ettersom disse har utvikla seg. Det er en dårlig ting fordi det går utover kamerater på små steder der en ikke har noe sterkt distriktsstyre som utgir diskusjonsblad. Nettopp disse kameratene trenger erfaringer og synspunkter fra hele partiet aller mest. Jeg vil derfor oppfordre kamerater som skriver til slike blader til å tenke over om innlegget like godt kunne ha interesse for TF.

Det er nå fatta vedtak om å styrke

redaksjonen i TF, og vi skal gjøre vårt for å styrke bladet, drive hardere på for å få folk til å skrive, bedre redigeringa av bladet.

Men først og fremst er vi avhengig av alle medlemmer. Til slutt, hvis flere har samme inntrykk som Rød-Grøt-folket at innlegg ikke kommer inn, så det ikke er noen vits i å skrive, så er det feil. Det er sjelden innlegg ikke kommer inn, og hvis innleggene har avsender, prøver vi alltid å ta kontakt og diskutere saken. Derfor, har dere skrevet innlegg og ingenting hører, kontroller at det er kommet fram!

Så gjentar vi at fristen for innlegg er 15. i hver måned, dvs. da må vi ha det, så lever helst litt før. Skriv helst ikke for langt. Vi tar også imot gode tegninger og dikt.

Red.

AKSJONSFORMER

Lurer på om vi har blitt altfor tradisjonsbundne når det gjelder å bruke demonstrasjonstog som aksjonsform. Har liksom blitt et fast innslag i bybilledet (Oslo). »Der er *dem igjen*»-stilen. Erfaringer viser at det blir svært liten kommunikasjon mellom oss i toget og de som står på fortauet. Under Trødal/Steinsjødemonstr. f.eks. var det sikkert færre folk langs togruta enn det var i toget. Vi og våre venner skal ikke arrangere demonstrasjonstog fordi vi synes det er morsomt selv. De fleste aksjoner bør legges opp mot å få politikken vår ut til flest mulig mennesker. Tenk om bare 1/4 av de de som var med på T/S-demonstr. hadde vært spredd rundt i byen på stands like

etter arbeidstidas slutt. Effekt bør tas høyere på.

Punktdemonstr. er en aksjonsform vi har benyttet oss alt for lite av. Ville kanskje vært brukbar i forbindelse med det sovjetiske flåtebesøket.

Demonstrasjonstog bør etter min mening, bare brukes i slike kjernesaker hvor togene vil få brei oppslutning av folk utover våre egne rekker. Altså typiske enhetsskapende og solidaritetsskapende demonstr. – f.eks. 1. mai, EEC og streikedemonstrasjonstog.

En ting i forbindelse med dette: Når vi går i tog blir vi nøye glodde på. Derfor bør hvert enkelt av oss legge an på å ha en personlig kommunistisk stil. Vi skal tjene

folket. Derfor må vi også gi folket et alminnelig sympatisk inntrykk. Blandt annet burde den tida være forbi hvor ml-ere legger an outrerte (såkalt originale) vestlige hår og klesmoter. En viktig sak: Når vi roper slagord er det enkelte som

legger an en litt humoristisk tone. Særlig ved siste gjentakelse og etterpå. En ler og morer seg litt. Hvordan tror dere det gjelder, at folk som står og ser på oppfatter dette? La oss vise folk at vi tar slagorda alvorlig!

FESTSTIL

En liten ting som kanskje ikke er så liten alikevel. En kamerat og jeg har isammen med respektive kone og forlovede (som ikke er ml-ere) vært på private fester hos andre ml-ere. Dette har skjedd en gang for hver av oss det siste halvåret. Begge hadde vi håpet at festlig samvær med andre ml-ere kunne brakt jentene nærmere partiet. At de skulle få oppleve at andre ml-ere enn kameraten og jeg også var hyggelige, bra folk osv. Hva skjedde? I begge tilfellene satt de fleste m-l-erne seg etter hvert ved bord for seg selv. Intern politikk skulle diskuteres. Og der

satt jeg (og kameraten) og skulle unnskyldte hvorfor ikke festen utvikla seg til felles kameratslig samvær. Etterpå fikk vi høre hvordan det var og være på fest med ml-ere. – Konklusjon på dette: Vi bør skarpt skille på fester hvor vi som ml-ere kommer isammen for å diskutere politikk i litt uhøytideligere former og fester som vi har med ikke-ml-ere på. Den første typen er avgjort nødvendig. Den andre typen kan etter hvert gi oss nye medlemmer. La oss legge opp feststilen etter dette og skille de to typene skarpt.

Petter: Akershus

NOEN ERFARINGER FRA KLUBBARBEID

For det organiserte faglige arbeidet har vi i AKP staket ut ei linje – nemlig å styrke fagbevegelsens kampkraft! Dette er ei linje som avgrenser oss klart fra såvel sosialdemokratene og deres linje for fagbevegelsen – klassesamarbeid, som fra KA & KUL-venstristenes angrep på fagbevegelsen utifra »analysen» av fagbevegelsen som en del av statsapparatet.

Selve linja for arbeidet skulle således være klar. Men hva kan vi si om det

daglige arbeidet rundt i klubbene, hvilke oppgaver tar vi først fatt på, hvordan prioriterer vi osv. for virkelig å løse oppgaven med å styrke fagbevegelsens kampkraft?

Personlig synes jeg det ville være fint om TF kunne få istand en debatt omkring dette, og vil som eget bidrag komme med noen erfaringer fra den plassen jeg jobber på.

Kort til bakgrunnen: Jeg jobber på en

KK-KAMPANJEN— ERFARINGER

relativ stor grafisk bedrift i Oslo, klubbarbeidet i hovedsak dominert av SV-ere av ulike avskygninger. Erfaringene fra denne plassen (og jeg tror ikke de er veldig særegne) peker ganske bestemt i en retning:

Første skritt på veien til å styrke fagbevegelsens kampkraft er å styrke demokratiet i fagbevegelsen. Hvorfor det?

Sosialdemokratene har hoss oss som svært mange steder gjort solid arbeid når det gjelder å avpolitisere og passivisere fagbevegelsen. På den måten har arbeideraristokratiet forsøkt å sikre sine egne posisjoner som en makt-elite. Er demokratiet svekket eller dårlig utviklet vil enhver opposisjon ha vanskeligere arbeidsforhold – den vil f.eks. ofte mangle viktig informasjon og den vil ha begrensede muligheter til å mobilisere folk.

For å ta spørsmålet om informasjon først. Selvsagt skal man være forsiktig med å gjøre all mulig sak-kunnskap til en mystisk maktfaktor – man kommer et godt stykke på vei med allminnelig våkenhet, sunn fornuft og de allmenne linjene i partiets faglige politikk. Men dersom vi virkelig ønsker å reise kampen, ta ledelsen i det faglige arbeidet, så krever det en god del kjennskap til den viten og den oppsamlede erfaring som fins om forholdene på arbeidsplassen, om firmaets planer og framtidige disposisjoner, om forening og forbunds holdning til ulike stridsspørsmål etc. Hos oss har denne typen kunnskap definitivt ikke vært allemannseie, den har blitt forvaltet og sirkulert innen en indre krets av klubbstyremedlemmer og enkelte »viktige» og betrodde personer på golvet.

Det andre gjelder spørsmålet om mulighetene for mobilisering. Å reise en sak, skape bevegelse på den, er slett ikke alltid en ukomplisert oppgave. Særlig ikke hvis det er lenge mellom klubbmøter og

klubbstyret viser liten interesse eller kanskje til og med irritasjon over at den og den saken blir tatt opp. Synes man i en slik situasjon at saken er så viktig at man likevel ønsker å gjøre noe, skal det ikke mange sprellene til før makt-glade sosialdemokrater føler seg støtt på mansjettene, og begynner å snakke om fraksjonering og nødvendigheten av organisatoriske tiltak.

Så mye til når demokratiet fungerer dårlig. Selv synes vi at vi er kommet et stykke på vei når det gjelder å løse denne første oppgaven på veien mot en slagkraftig fagbevegelse. Ved en viss pågåenhet og endel initiativ har vi greid å markere oss i den faglige politikken, blitt valgt som tillitsmenn og selv kommet i klubbstyret. Dette har igjen gjort det lettere å få igjennom en del praktiske tiltak for å sikre demokratiet på avdelingsplan. Skikkelig rapportering fra klubbstyremøter og en ordning med jevnlig avdelingsmøter (15–20 minutters varighet ved skiftoverlappingen) for å diskutere faglige spørsmål er tiltak som har betydd stor framgang. Hele avdelinga er dermed blitt trukket mer aktivt med, og det har gitt oss en stor tillit blant folk som er uenig med oss politisk, fordi vi blir oppfattet som demokratiske, og alle kan jevnlig kontrollere at vi står fast på de vedtakene avdelinga fatter.

Selvsagt er ikke alle problemer dermed løst, men de motsetninger vi nå kjemper med er definitivt på et høyere nivå. Ettersom vi ikke har vært i noen posisjon til å kunne forordne et levende demokrati på avdelinger vi sjøl ikke jobber, så har motsetninger i klubbstyret til tider blitt skjerpet ved at det ikke bare er ulike politiske linjer, men også fundamentalt forskjellige arbeidsmåter som står mot hverandre. I et seinere innlegg kunne jeg

KK-KAMPANJEN—ERFARINGER

tenke meg å ta opp erfaringer fra slike konfrontasjoner med sosialdemokratene, men konklusjonen så langt vil være: Et styrking av demokratiet i fagbevegelsen er det beste grunnlaget for å styrke de progressive kreftene og hele fagbevegelsens slagkraft. At konfrontasjonene med det sosialdemokratiske lederskiktet der-

med hardner til fordi vi blir oppfattet som mer utfordrende er verken overraskende eller spesielt beklagelig. Det er en nødvendig og uomgjengelig konsekvens av utviklingen av den kampen som kommer til å stå om hvem som skal ha ledelsen i det faglige arbeidet.

Jens